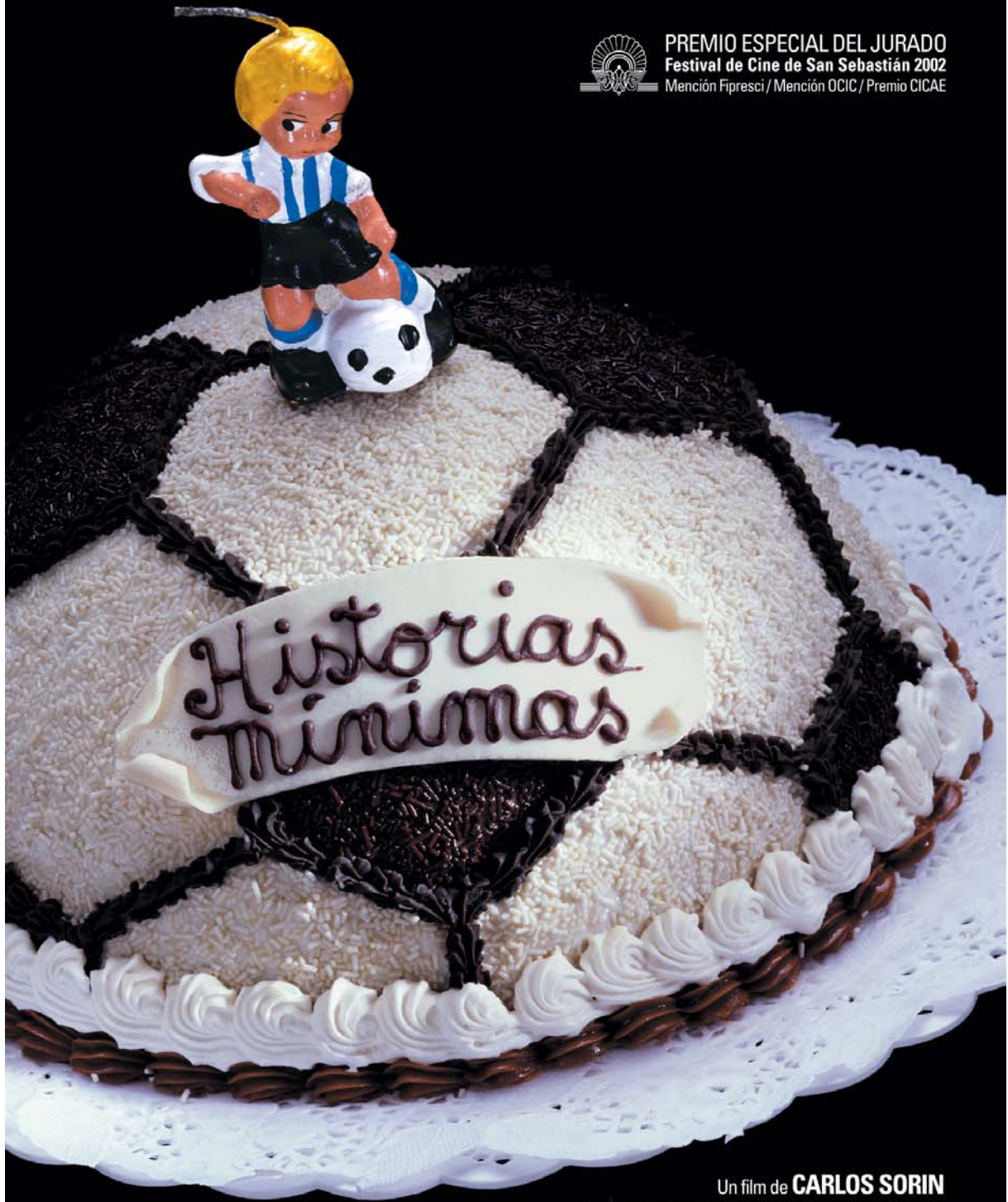

Wanda Visión presenta

PREMIO ESPECIAL DEL JURADO
Festival de Cine de San Sebastián 2002
Mención Fipresci / Mención OCIC / Premio CICAÉ

Un film de **CARLOS SORIN**

JAVIER LOMBARDO, **ANTONIO BENEDICTIS** y **JAVIERA BRAVO**

Dirección de Arte **MARGARITA JUSID** Sonido **ABATTE** y **DIAZ** Música **NICOLÁS SORIN** Dirección de Fotografía **HUGO COLACE**

Guión Cinematográfico **PABLO SOLARZ** Producción **MARTÍN BARDI** Dirección **CARLOS SORIN**

Una producción de **GUACAMOLE FILMS** y **WANDA VISIÓN**

CINEMIEN Film & Video Distribution
Entrepotdok 66
1018 AD Amsterdam
T. 020 - 627 9501
www.cinemien.nl
info@cinemien.nl

presenteert

Een speelfilm van Carlos Sorin

Speciale Jury Prijs - Filmfestival van San Sebastian 2002
Segundo Premio Coral - Havana Film Festival 2002
Speciale Jury Prijs - Three Continents Film Festival 2002

HISTORIAS MÍNIMAS - een speelfilm van Carlos Sorin

Synopsis

Duizenden kilometers ten zuiden van Buenos Aires reizen de drie hoofdpersonages van HISTORIAS MÍNIMAS afzonderlijk van elkaar over verlaten wegen richting Zuid Patagonië.

Don Justo (80), de oude eigenaar van een winkel aan de snelweg, is het toezicht van zijn zoon en diens vrouw ontvlucht. Hij is op zoek naar zijn weggelopen hond, volgens een voorbijganger honderden kilometers verderop gesignaleerd in San Julián. Don Justo gaat liftend op weg, vertrouwend dat een van de truckers die hij kent uit zijn winkel hem mee zal nemen. Maar terwijl de hereniging met zijn hond nadert, komen we er achter dat alles anders is dan Don Justo zichzelf en zijn omgeving wil doen geloven. Meer nog dan zijn hond wil de oude man vrede vinden met zichzelf.

Roberto (40) is een reizend verkoper die de reis naar San Julián maakt in zijn oude auto, een wat ongemakkelijke lading met zich meenemend: een romige taart die hij speciaal heeft laten maken voor het jarige zoontje van een jonge vrouw; de weduwe van een van zijn klanten. Roberto's doel, geheel gepland volgens de technieken uit een marketingboekje, is om haar te verrassen met zijn attentheid en met de verjaardagstaart een goede beurt te maken. Als een ware verkoper hoopt hij zichzelf als toekomstig levensgezel bij haar slijten.

Diezelfde dag reist María Flores (25) per bus met haar baby zuidwaarts. Straatarm als ze is heeft ze te horen gekregen dat ze een van de winnaressen is van een televisiewedstrijd, met als mogelijke hoofdprijs een keukenmachine. Hoewel ze zelf niet helemaal begrijpt wat een keukenmachine is besluit María toch op reis te gaan richting de fascinerende wereld van de televisie.

Alle drie reizen ze alleen maar, zoals wel vaker op de verlaten wegen richting Patagonië, verweven hun verhalen en dromen zich met elkaar op de sporadische haltes langs de weg.

Carlos Sorin, regisseur van *La Película del Rey* en *Eternas Sonrisas de New Jersey*, raakte geïnspireerd tot het maken van HISTORIAS MINIMAS na het zien van David Lynch's *The Straight Story* en Abbas Kiarostami's *Where is the Friend's Home?* dat hij zelf beschrijft als een "Indiana Jones op kinderschaal". Verliefd op Patagonië reisde Sorin af met zijn co-scenarist **Pablo Solarz** om samen een eenvoudig script te schrijven met de intentie vooral niet-professionele acteurs uit het gebied inhoud te laten geven aan het scala aan personages. Nadat zij in eerste instantie nog wel professionele acteurs voor de twee hoofdrollen in gedachte hadden, vonden ze de ware Don Justo in de 80 jarige Antonio Benedictis, een gepensioneerde mechanicus uit Montevideo. Ze namen hem mee op een 9 weken durende filmavontuur, waarbij improvisatie de toon zou zetten.

"Argentinean director Carlos Sorin's road movie is endowed with captivating simplicity, gentle humor, rich humanity and infectious generosity of spirit." - David Rooney, Variety

HISTORIAS MINIMAS

92 min. / 35 mm / Spaanstalig / Kleur / Ratio: 1:1:85 / Digital Dolby / Argentinië-Spanje 2002

Distributie: Cinemien

HISTORIAS MINIMAS - CREW

Regie	Carlos Sorin
Scenario	Pablo Solarz & Carlos Sorin
Producent	Martin Bardi
Camera	Hugo Colace
Geluid	Abbate & Diaz
Montage	Mohamed Rajid
Filmmuziek	Nicolas Sorin
Art Direction	Margarita Jusid
Regie-Assistentie	Veronica Souto, Federico Badia

HISTORIAS MINIMAS - CAST

Roberto	Javier Lombardo
Don Justo	Antonio Debenedicti
Maria	Javiera Bravo
Estela	Laura Vagnoni
Don Fermin	Anibal Maldonado
César Garcia	César Garcia
Ana	Maria Rosa Cianferoni
Losa	Carlos Monteros

Over regisseur **CARLOS SORIN**

Carlos Sorin (Buenos Aires, 1944) heeft als regisseur tal van commercials op zijn naam staan. Als speelfilmregisseur maakte hij zijn debuut met *La Pelicula del Rey* (1986), waarmee hij o.a. de Zilveren Leeuw op het Filmfestival van Venetië en de Goya voor beste buitenlandse speelfilm won.

Na zijn in 1989 mager ontvangen *Eternas Sonrisas de New Jersey* (*Eversmile, New Jersey*), met Daniel Day-Lewis, raakte hij als speelfilmregisseur buiten beeld.

Zijn derde speelfilm, *Historias Mínimas* (2002), is gerealiseerd dankzij het gezamenlijke Cinema in Progress programma van de festivals van San Sebastian en Toulouse. De nog onvoltooide film werd op het laatstgenoemde festival vertoond, waarna de Spaanse co-producer Wanda Vision op het project instapte en het project werd voltooid.

2002	'Historias Mínimas'
1989	'Eterna Sonrisa de New Jersey' (regie en scenario)
1986	'La Era del Ñandú'
1985	'La Película del Rey' (regie en scenario)

Prijzen voor HISTORIAS MINIMAS

Speciale Jury Prijs van Filmfestival van San Sebastian 2002

Speciale Vermelding van de FIPRESCI jury

Segundo Premio Coral op het Havana Film Festival 2002

Speciale Jury Prijs op het Three Continents Film Festival 2002

Over de CAST van HISTORIAS MINIMAS

JAVIER LOMBARDO (Roberto) is een van de twee professionele acteurs in HISTORIAS MINIMAS. Hij is geboren en getogen in Buenos Aires. Hij speelde eerder in het theater en op televisie; HISTORIAS MINIMAS is zijn tweede speelfilm.

ANTONIO BENEDICTIS (Don Justo) is 80 jaar oud en werkte het grootste deel van zijn leven als mechanicus. Hij woont in Montevideo en ging 20 jaar geleden met pensioen. Hij meent zich te herinneren dat hij in zijn jeugd op de drums speelde in een jazz band. HISTORIAS MINIMAS is zijn eerste speelfilm. Antonio kan zijn oren bewegen.

JAVIERA BRAVO (María) is 26 en komt uit Santiago del Estero. Ze werkt als een muzieklerares op een school in Santiago de Estero. HISTORIAS MINIMAS is haar eerste speelfilm.

FRANCIS SANDOVAL (María's dochter) is Javiera Bravo's dochter. Tijdens de opnames van de film leered ze juist haar eerste woordjes. Inmiddels kan ze ook lopen. Ze heeft geen eerdere filmervaring.

CARLOS MONTEROS (Losa) woont in Chaco. Hij is geoloog, hoewel zijn belangrijkste bezigheid het schrijven van poëzie is. Dit is zijn eerste speelfilm.

ANÍBAL MALDONADO (Don Fermín) is een Chamamé-musicus. Hij speelt de accordeon en componeert muziek. HISTORIAS MINIMAS is zijn speelfilm debuut.

MARÍA DEL CARMEN JIMÉNEZ (Bakkersvrouw # 1) is geboren in La Banda, Santiago del Estero. Tijdens het draaien van de film werkte Maria als strijkster. Sindsdien is zij verhuisd en is ieder contact verbroken.

MARIO SPLANGUÑO (Bakker) is amateur-acteur en professioneel bakker. In Santiago del Estero is hij beroemd om zijn kwaliteitsgebak. Tegenwoordig bakt hij in Nicaragua, waar hij werkt voor een hotel.

CÉSAR GARCÍA (César García) heeft geacteerd in alle films van Carlos Sorin. Toen zij elkaar ontmoeten werkte hij als ober in een restaurant in het chique La Recoleta. Daarna werkte hij als ober in Palacio de las Papas Fritas en tegenwoordig in een kleine bar in het treinstation van Liniers.

ENRIQUE OTRANTO is acteur. Hij woont in Buenos Aires en bouwde een carrière op in het theater.

Carlos Sorin gives *Minimal Stories* Maximal Effect

Interview by Robin Gatto & Yannis Polinacci

Twelve years after *Eversmile, New Jersey*, Carlos Sorin makes a winning comeback as a director with *Minimal Stories*, a road movie set in Patagonia. The film won the Special Prize at San Sebastian 2002 and a Second Coral Award at the Havana Film Festival. We met Carlos Sorin at the 3 Continents Film Festival, where the film also won the Special Prize of the Jury. *Minimal Stories* will next screen at Sundance 2003.

There might have been two triggering factors to this peculiar film: your own incentive to make something different from your previous films, which were quite theatrical, and David Lynch's film, *The Straight Story*...

Yes. I wanted to make a film without over the top characters. I had seen two films that concurred with the kind of film that I wanted to make: the David Lynch movie and *Where is the Friend's Home?* by Abbas Kiarostami, which was a kind of *Indiana Jones* on a child's scale! (Smiles) So I realized that the question of whether a story is "small" or "big" is first and foremost a matter of point of view. So all this gave me the incentive to make *Minimal Stories*.

A place that re-appears in your films is Patagonia...

Yes. I feel comfortable in Patagonia. I try to go there whenever I can. I feel physically well there. Also, it's a place that fuels my incentive to make movies, though it's not easy to film there, given the difficult weather conditions. But even though I find the landscapes fascinating, I tried not to use them as "decorations" for this story. The landscapes are always there, in the background, but their presence is not as strongly felt as in my previous film *A King and His Movie*. It's more like an empty space behind the characters. I found it interesting to have such landscapes with characters that are themselves solitary and secluded, looking for something. They're like castaways lost in the emptiness of Patagonia, who meet each other once in a while. So to me, Patagonia is a very stimulating place. Also, with globalisation advancing, I feel that films set in urban environments have increasingly identical looks. But Patagonia really gives the film a different character.

What kind of communities does one find in Patagonia?

Patagonia has been a home to English, German and Welsh communities since the nineteenth century. For some reason, tourists who go there are often either German or French. They're truly fascinated by Patagonia. Understandably, it's still a mysterious, virgin land, where one feels like an explorer.

You developed the script and found some of the actors for *Minimal Stories* during a trip to Patagonia...

I went there for one month with my co-writer, so he could see the landscapes, the people, feel the atmosphere... We developed the script fairly quickly, between October 2001 and January 2002. We then cast the actors, changed the script a little bit and started shooting in April 2002.

For the cast, I wanted mostly non-professional actors, simple people whose personalities could easily fit in with the characters. The idea was to gather a small group of people, adapt the script and the characters to their personalities, and then try to remove their inhibitions in front of the camera and the crew for the shooting.

Who, in the film, is actually from Patagonia?

There's the nurse, her assistant, the second baker and his assistant, the policeman, the old woman who alters the cakes, plus people who appear in the TV quiz scene.

Who plays the part of Don Justo?

He's an old mechanic from Montevideo, Uruguay. In the beginning, I thought that this role required a real actor. But he really convinced me when I saw him move his ears! (Laughs) If you knew him, you would really feel like you were talking to the character himself.

The second old man in the film, the salesman in the eatery scene, is actually played by your "mascot actor", Cesar Garcia...

Yes. Cesar Garcia works in a restaurant in Buenos Aires, where I met him. He appears in all my films. To me, he is fascinating, but he can't act like a professional actor and learn lines. So for the eatery scene, I worked out a scheme with Javier Lombardo whereby what he would say would call for reactions from Cesar. So we filmed the scene with two cameras and his reactions were quite natural. Actually, this scene was not in the script. We made it up on the spot. There were no lines for this scene.

The scene with the second baker was actually done along the same lines...

Yes, for the scene where the baker has to change the letters on the cake, we didn't tell him what he would have to do! He discovered that he had to change the letters on the cake while we were shooting! His face reveals a real surprise! (Smiles) But that was basically the challenge of this shooting: create a fictional story with faked true-life moments.

Is the baker a real wrestler?

No, he isn't. We thought this up on the spot. We thought that this would build up the tension a little bit in the scene. So we took photos of him as a wrestler and, the following day, hung them on the walls of the bakery! (Laughs) The film is full of things that were made up likewise, on the spur of the moment. We actually made the film in chronological order so we could be open to anything unexpected and use it to further develop the story and the characters. We also began editing the film during the shooting.

The car scenes must have been shot with small cameras...

Yes, I myself operated the camera, which was a small Aaton. The sound engineer was in the trunk of the car! (Laughs) To me, it's important to make films with a semi-documentary feel, and with the least amount of equipment as possible.

How did *Minimal Stories* fare at the box office?

It opened in Buenos Aires in October 2002 and attracted quite a big audience. It also opened in Spain in November. The rights have been sold to Italy, France, Germany, Great Britain, Holland. For a small film, it's been quite successful.

How was it to get an award from Wim Wenders's own hands at the 2002 San Sebastian Film Festival?

It was wonderful, because Wim Wenders is one of my favorite directors. The Special Prize of the Jury is a prize that the Jury has to justify. Wim Wenders told me that the film had captivated all the jury members, so they really thought that the film deserved this prize.

VARIETY

Variety (David Rooney)- Reviewed at San Sebastian Film Festival, Sept. 26, 2002.

"Small is beautiful indeed in the case of "Minimal Stories," a beguiling tale of three parallel journeys across the dusty steppes of Patagonia that culminate in subtle but satisfying moments of selffulfillment. Endowed with captivating simplicity, gentle humor, rich humanity and infectious generosity of spirit, Argentinean director Carlos Sorin's road movie won the Special Jury Prize at San Sebastian. A sure-fire festival favorite, the modest production could also find a receptive arthouse niche with the right handling.

The principal characters all travel from their native village far from the modern world in remote southern Argentina to the nearest, only marginally more sophisticated town of San Julian. Their stories are loosely but seamlessly interwoven as they each pursue their humble dreams.

Unable to drive after losing his license due to failing eyesight, retired general store owner Don Justo (Antonio Benedictis) defies his son's travel veto and sets off on foot after hearing his missing dog has been seen in town. Traveling salesman Roberto (Javier Lombardo) plans to court the widow of a client by showing up on her child's birthday with a cake. A timid young mother with an unemployed husband, Maria (Javiera Bravo) gets a reprieve from her hand-to-mouth existence when she's selected to compete on a TV gameshow for the top prize of a food processor.

By far the most touching of the three stories, Don Justo's journey is punctuated by encounters with characters that all show a profound respect for the aged, from a doting biologist (Julia Solomonoff) to a goodhearted night-watchman (Anibal Maldonado). The old man's urge to be reunited with his mangy mutt is driven by a deeper need to atone before death for what he perceives as his abandonment of the animal years earlier.

By turns poignant and funny, Roberto's mission may be to find love, but he approaches his goal with guidance from a marketing self-help manual. His efforts to redecorate the soccer-ball cake with more generic frosting when he realizes he's unsure of the child's gender provide some of the film's most amusing scenes.

Bowing to pressure from a habitual gameshow contestant (Silvia Fontelles), Maria swaps the food processor for an inferior prize, plus the cash to cover a restaurant meal and hotel stay with her daughter before heading home. The experience fosters a quiet sense of joy and discovery that dwarfs her triumph on the TV show.

While all three stories share a soul-stirring view of the everyday kindnesses between characters and are all resolved with sweetly disarming outcomes, there's nothing manipulative or artificial in Pablo Solarz's economical screenplay or Sorin's warmly observational direction. This extends also to the unaffected work of the largely non-professional cast, with 80-year-old novice Benedictis a natural scene-stealer.

The action hums along at a pleasurable unhurried pace to the lovely sonorous strains of a Latino guitar-flavored score by the director's son, Nicolas Sorin. Shooting with two Super 16 cameras, lenser Hugo Colace nicely offsets the intimacy and seemingly inconsequential nature of the stories, lending dignity and scope to the characters with the windswept plains and endless skies."